

พิศมัย สิโรตมรัตน์ 2553: ความว่าเหว่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การสนับสนุนทางสังคม และความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิชญ์วดี สุรินยา, Ph.D. 206 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความว่าเหว่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การสนับสนุนทางสังคมและความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ 2) ศึกษาเปรียบเทียบความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความว่าเหว่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การสนับสนุนทางสังคมกับความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ 4) ศึกษาตัวแปรร่วมที่สามารถทำนายความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้สูงอายุอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ค่า t-test ค่า F-test การทดสอบรายคู่โดยวิธี LSD ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความว่าเหว่อยู่ในระดับเล็กน้อย การรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง การสนับสนุนทางสังคมและความผาสุกทางใจอยู่ในระดับสูง 2) ผู้สูงอายุที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ศาสนา สถานภาพสมรส อาชีพ แหล่งที่มาของรายได้ ลักษณะครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว โรคประจำตัว ต่างกันมีความผาสุกทางใจไม่แตกต่างกัน ยกเว้นผู้สูงอายุที่มีรายได้แตกต่างกัน มีความผาสุกทางใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความผาสุกทางใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 4) ความว่าเหว่ การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ ได้ร้อยละ 54.8